

MIGUEL LORENZO

Façana de la patronal Cierval

ECONOMIA

Duel a la patronal valenciana

Els empresaris valencians encaren un principi d'estiu decisiu. Esperonats per la Generalitat i aprofitant la dèbil situació dels seus col·legues del nord i del sud, els empresaris de València volen impulsar una única patronal que lamine l'actual estructura provincial. Castellonencs i alacantins, però, abominen la idea. La discòrdia que en el seu dia va impedir la fusió de les caixes d'estalvi, alimentada per la mentalitat provincialista, es repeteix.

Reportatge de Violeta Tena

Aquest dimarts va fer un any de les eleccions autonòmiques que van propiciar el relleu del Partit Popular a la Generalitat Valenciana. D'aleshores ençà, moltes coses s'han transformat al País Valencià. Els vents de canvi també han començat a notar-se en el món empresarial, on el debat a propòsit de l'estructura més adient per a la patronal bufa amb força. De fet, fa mesos que la qüestió està en l'ambient però és ara, quan resten unes setmanes per a la celebració de l'assemblea general de Cierval, que el debat s'ha intensificat. El que hi ha en joc és el futur i l'ambició última de la patronal valenciana: o romandre amb l'estructura actual, que anteposa l'esquema provincial a l'autonòmic; o potenciar la patronal autonòmica en detriment de les provincials. Les postures són molt aferrissades: mentre València advoca per la segona opció, Castelló i Alacant no volen ni sentir-ne a parlar de centralitzar la gestió al cap i casal. Cedir davant València és vist, al nord i al sud del país, com una capitulació. →

→ El debat sobre l'essència de la cosa no és nou. Des que l'any 1999 es va conformar estatutàriament la patronal autonòmica Cierval, la controvèrsia sobre el paper que hi fa cadascú ha estat damunt la taula i ha emergit puntualment. Les tesis favorables a l'enfortiment de la patronal autonòmica juguen, en aquesta ocasió, amb dos factors a favor. El primer és el suport de la Generalitat. Des del Consell, encara que sempre en privat, no dissimulen que la idea els agrada. Al capdavant, disposar d'una única patronal, a la manera de Foment a Catalunya, contribueix a una de les idees centrals del discurs de Ximo Puig: la vertebració d'un territori que fins ara ha estat molt marcat per les dinàmiques provincials. No es pot perdre de vista que en els últims mesos Puig ha iniciat el buidatge competencial –parcial, això sí– de les diputacions i ha reforçat el pes dels delegats provincials de la Generalitat. Més país i menys província és el lema amb què es podria resumir tot plegat. La vigorització de l'associació empresarial autonòmica en detriment de les provincials contribuiria, doncs, a assolir aquest objectiu.

L'altre factor que aplanava el camí a la integració és la debilitat econòmica en què es troben tant la CEC (Confederació d'Empresaris de Castelló) com Coepa (Confederació Empresarial de la Província d'Alacant). Tant l'una com l'altra travessen problemes severos, d'ordre econòmic i judicials, circumstància que els trau marge de maniobra a l'hora de contrarestar les embranzides pro-fusió de València.

A L'UVI

Després de mesos d'incertesa, Coepa va entrar el passat març en fallida a causa de la seua insolvència. La disminució de les quotes dels socis i una mala gestió van ser-ne les causes principals, si bé la degradació econòmica i financera es notava de feia anys. Quan el 10 de març es va acollir al concurs voluntari de creditors, acumulava un deute de 200.000 euros amb proveïdors diversos i amb els treballadors (a qui feia quatre mesos que no pagaven) i de 470.000 euros amb la patronal Cierval per les quotes impagades. El gruix del deute, però, era el contret amb l'Institut Valencià de Finances (IVF) per un crèdit de 3,9 milions d'euros destinat a la construcció d'un

El president de Cierval, José Vicente González, amb Ximo Puig.

A sota, José Roca, president de la castellonense CEC i Francisco Gómez, president de l'alacantina Coepa.

centre de formació. En el passat, les vies d'aigua obertes a Coepa s'havien tapat amb la venda de la seua seu històrica. Sense patrimoni propi per respondre als creditors, Coepa entrava en fallida i provocava un ensurt considerable en una societat, l'alacantina, que havia començat a tancar la ferida que en l'autoestima local havia obert la venda per un euro de la CAM al Banc Sabadell.

Igualment complicat és el panorama en la castellonenca CEC, si bé en aquest cas a la debilitat econòmica s'hi sumen sospites de corrupció. Tant el president, José Roca, com el seu secretari general, Rafael Montero, estan imputats per sengles delictes contra la Hisenda pública i falsedat documental en relació amb uns cursos de formació que es van cobrar però que mai no es van impartir. Els diners suposadament defraudats, i procedents de les arques públiques, sumen 418.700 euros. Tot plegat ha provocat la contestació interna dins de CEC. Fa unes setmanes, un dels vice-presidents de l'associació, Miguel González, representant del totpoderós sector tauleller va dimitir en protesta per la manca de transparència en la gestió de Roca i Montero, que fins ara s'han enrocat en la seua posició. El fet que haja transcendit a l'opinió pública que tant l'un com l'altre han col·locat en la patronal els seus familiars no ha fet més que alimentar les suspicàcies dins d'una associació que deu més de 212.000 euros en quotes a l'autonòmica Cierval. Tanmateix, Roca, que porta 29 anys en el càrrec, vol continuar duent el timó de l'entitat.

Una qüestió sentimental

La debilitat econòmica en què es troben tant alacantins com castellonencs és aprofitada per Cierval i CEV per fer forat. La idea de crear una única organització empresarial, com ja s'ha dit, ha rondat sempre el pensament d'alguns dirigents empresarials. Cierval va nàixer fa 35 anys, però no fou fins l'any 1999 que va començar a tenir entitat pròpia.

+ LA INTEGRACIÓ ENTRA A LA CAMBRA

Soterrada de manera definitiva l'opció de fusionar les patronals Pimec (que agrupa la petita i mitjana empresa) i Foment del Treball, a Catalunya els principals moviments en aquest àmbit s'estan donant en el camp de les cambres de comerç. La Generalitat treballa de fa un temps en la redacció d'una nova llei que permet la fusió entre cambres, una opció que alimenta el debat a propòsit de la conveniència o no de superar els actuals marcs locals i provincials i crear una gran Cambra de Comerç de Catalunya, un objectiu que és perseguit des del mateix Govern. Amb les fusions, el departament d'Empresa espera que aquests organismes empresarials guanyen eficiència i estalvien costos. S'ha de tenir en compte que l'any 2011 el Govern espanyol va suprimir l'obligació de les empreses de pagar una quota fixa a aquestes organitzacions, la qual cosa ha provocat no pocs problemes de viabilitat a les entitats camerals. En l'àmbit de Girona, les cambres de Palamós i de Sant Feliu de Guíxols han mostrat la seua predisposició a integrar-se en una de sola.

Fins aquell any, tenia una presidència rotatòria, no disposava de treballadors ni de seu pròpia i tenia un ressò públic limitat. Quan el 1999 per fi es va dotar d'un estatut propi, l'objectiu no declarat era convertir-lo en un referent empresarial, una mena de CEOE a la valenciana. Per a això, se'l va dotar de personal propi i d'una seu que es pagaven amb les quotes que havien d'aportar les provincials en funció del seu pes econòmic. Rafael Ferrando, que fins aleshores havia sigut president de la CEV, fou el primer a ocupar el càrrec. L'empresari de la construcció, però, no va donar els passos per consolidar aquella incipient integració. El bastiment de la nova entitat no es va fer a costa de les provincials, sempre receloses de renunciar a unes competències que ells mateixos s'havien

atorgat. En lloc de produir-se un traspàs de funcions, com primerament es perseguia, es van duplicar esforços, de manera que se li restà autoritat a Cierval.

L'actual president de l'associació autonòmica, José Vicente González, sempre s'ha mostrat favorable, tot i que tímidament, a la unió de les provincials. Ha comptat en aquest propòsit amb l'esperó de Salvador Navarro, president de la patronal CEV. El març passat, tot just declarar-se Coepa en concurs de creditors, Navarro va posar les cartes damunt la taula. "És el moment que el pes de les estructures provincials es reduïska en benefici de les organitzacions sectorials i les empreses", va dir Navarro en el seu discurs en l'assemblea general de CEV, i tot seguit va apostar per una "patronal autonòmica forta i amb representació de tots els sectors i empreses". Del que es tractaria seria, segons explica a EL TEMPS una persona conexedora en primera persona del procés, que la Cierval absorbira la CEV i que a València i Alacant, en substitució de les provincials, s'implantara una mena de comitè provincial amb representació en els òrgans de la patronal autonòmica. Es reforçaria, d'altra banda, el paper de les sectorials.

Tanmateix, ni Castelló ni Alacant no combreguen amb la proposta valenciana. I en aquest punt és on emergeixen les reticències que genera el paper central que assumiria València. "Volen liquidar-nos", ha arribat a dir Francisco Gómez, president de Coepa, una entitat que es considera perjudicada per la Generalitat per no haver maniobrat per perdonar-los el deute de 3,9 milions que tenien amb l'IVF i que finalment en va provocar la fallida. Tant la premsa d'Alacant com la de Castelló, esperonades per les cúpules empresarials, han començat a parlar de les "pretensions centralistes" de València. El factor sentimental ha entrat en joc i alimenta el discurs particularista. Guanyarà en aquesta ocasió la idea de país? En l'assemblea general de Cierval d'aquest estiu tindran la resposta. ●